

LBRIS

We know
books

CHRIS BOHJALIAN

**ÎNSOȚITOAREA
DE ZBOR**

LBRIS

We know
books

Partea întâi

PREGĂTIȚI-VĂ PENTRU IMPACT

Capitolul unu

Primul lucru de care deveni conștientă fu mirosul de șampon de hotel, o aromă din Orientul Mijlociu care-i aducea aminte de anason, iar apoi – când deschise ochii – de felul în care lumina de la geam era diferită de lumina din camerele de hotel în care era cazat de obicei echipajul. Soarele de dimineață strălucea desenând o linie subțire din tavan până-n podea, în locul în care draperiile, deși groase, nu se întâlneau, și albind o fâșie de covor. Femeia clipi, nu din cauza luminii, ci a înțepăturilor dureroase din ochi. Avea nevoie de apă, dar i-ar fi trebuit un tsunami ca să poată alunga mahmureala ce o aștepta. Avea nevoie de Advil¹, dar, din păcate, pastilele roșii pe care le înghițea ca pe bomboanele M&M în astfel de momente erau acum departe de ea. Se aflau în geanta cu medicamente din camera ei de hotel. Din hotelul ei.

Și acesta clar nu era hotelul ei. Era al lui. Se întorsese aici? Aparent, da. Era sigură că plecase. Crezuse că se întorsese la hotelul mult mai modest oferit de compania ei aeriană. Cel puțin acesta fusese planul ei. La urma urmei, avea un avion de prins în dimineața aceasta.

¹ pastile analgezice (n.tr.)

Mintea ei începu încet să descifreze întrebările la care trebuia să răspundă când se răsuci în pat, principala întrebare fiind și cea mai banală: cât era ceasul? Se pare că ceasul era pe partea lui, pentru că pe a ei sigur nu era. Pe noptiera ei se aflau telefonul și o scrumieră din porțelan cu bomboanele, curmale și trei cubulețe perfecte de rahat turcesc, fiecare pe un bețișor argintiu de mărimea unei scobitori. Timpul conta, pentru că trebuia să fie în holul hotelului corect – al hotelului ei – alături de restul echipajului până la ora unsprezece și un sfert, ca să urce cu toții în mașina care-i ducea la aeroport și apoi în avionul spre Paris. Orice altceva, inclusiv cum avea să-și găsească curajul să-și dea picioarele jos din pat și să se ridice – o sarcină care, având în vedere felul în care se simțea, ar fi necesitat curajul unui gimnast participant la Jocurile Olimpice –, era pe locul doi. Inspiră și expiră încet pe nas, sunetul fiind un șuierat jos, de data aceasta inhalând un miros mai pronunțat decât cel de anason: mirosul sexului. Într-adevăr, camera avea mirosul puternic și de neconfundat de șampon de hotel scump, dar putea să se simtă și pe ea și putea să-l simtă și pe el, secrețiile evidente ale nopții anterioare. El era încă acolo, dormind fără să scoată nici măcar un sunet, și avea să-l vadă odată ce se întorcea. Odată ce se ridica în capul oaselor.

Of, măcar dacă l-ar fi adus la ea în cameră. Dar, la cină, bărbatul îi dăduse cheia lui de la cameră, spunându-i că se va întoarce până la nouă și rugând-o să-l aștepte acolo. Așa făcuse. Camera lui era... un apartament. Era imens, decorat impecabil și mai mare decât apartamentul ei din Manhattan. Măsuța de cafea din camera de zi era incrustată cu sedef și avea lemnul atât de lustruit încât reflecta lumina ca o lună plină. În bar era o sticlă de whisky – acesta era un bar adevărat, nu un minibar sau un frigider de cămin cu câteva

doze de Coca-Cola Zero pe un raft în rest gol – care poate costa mai mult decât întreținerea pe o lună a apartamentului ei din New York.

Închise ochii de rușine, dezgustată. Încercă să-și aducă aminte că asta era ea, de fapt – așa era ea – și s-o lase mai moale, măcar puțin, cu ura de sine. Nu se distraseră noaptea trecută? Bineînțeles că se distraseră. Cel puțin așa presupunea. Când deschisese ochii prima dată, sperase o clipă că leșinase de beție, dar nu, era clar că se îmbătase atât de tare încât își pierduse memoria. Din nou. Diferența nu stătea în semantică. Le trăise pe amândouă. Pierderea cunoștinței din cauza băuturii era mai mult umilitoare atunci când se întâmpla: ea era femeia cu fața ascunsă pe jumătate în pernele aruncate pe canapea, inconștientă de petrecerea care continua fără ea. Pierderea memoriei din cauza beției era mai mult stânjenitoare a doua zi dimineața, când se trezea în paturi străine cu bărbați străini, și nu avea idee cum ajunsese acolo. Putea să-și aducă aminte de camera aceasta de hotel și de acest bărbat, și acesta era un semn bun, dar clar erau niște goluri mari în memoria ei. Ultimul lucru pe care și-l aducea aminte era că plecase. Din ce își amintea, era îmbrăcată și pleca din apartamentul lui, iar el era îmbrăcat într-unul din halatele acelea superbe de hotel, cu dungi albe și negre de zebra la exterior și tricot plușat la interior, făcând glume despre sticla spartă de Stolichnaya, ale cărei cioburi nu apucaseră încă să le strângă. El mormăise că avea să se ocupe el a doua zi de votca vărsată și de cioburile ca niște pumnale.

Și totuși iat-o aici. Înapoi în patul lui.

Oftă încet, cu grijă, ca să nu-și înrăutățească durerea de cap ce o păștea. În cele din urmă, ridică capul și simți un val de greață în timp ce camera se învârtea. Instantaneu, se trânti la loc în brațele pufoase și generoase ale pernei.

În avion, bărbatul miroșise a parfum, ceva lemnos care ei îi plăcuse, iar el îi spusese că este rusesc. Îi plăceau rușii, zisese el. Da, era american, un băiat din sud, glumise el, dar avea ascendență rusă și încă simțea că are suflet rusesc. Pușkin.Evgheni Oneghin. Ceva legat de scânteierile unei inimi goale. Rușii turnau bani cu găleata în fondul lui de investiții, anunțase el zâmbind larg – și era un zâmbet sincer, nu se dădea mare, arăta foarte copilăros –, iar oligarhii nebuni erau ca niște unchi pentru el. În mâinile lui, aceștia erau ca niște ursuleți de pluș, nu ca niște urși adevărați din Rusia.

Nu-i mai simțea mirosul de parfum acum, dar își aduse aminte că făcuseră duș împreună. Baia avea un duș mare, în stil elefant, cu marmură în dungi alb și negru, plus o banchetă de marmură, pe care el stătuse și o trăsese în poala lui în timp ce o spălase pe cap cu șampon de anason.

Îl chema Alexander Sokolov și era probabil cu șapte sau opt ani mai tânăr decât ea: avea puțin peste treizeci de ani, ghici ea. Îi plăcea să i se spună Alex, pentru că Al suna prea american. Într-o lume perfectă, mărturisise el, i s-ar fi spus Aleksandr, pentru că suna rusește. Dar când începuse să lucreze, șefii lui sugeraseră să folosească numele Alex: era neutru la nivel internațional, ceea ce era important, având în vedere că petrecea mult timp în străinătate. Crescuse în Virginia, deși nu avea nicio urmă de accent din sud, și locuia acum în Upper West Side din Manhattan și administra un fond de investiții pentru Unisphere Capital. Era pasionat de matematică, acesta fiind, potrivit lui, secretul succesului său, și motivul pentru care fondul dădea rezultate care mulțumeau pe toată lumea, de pe ambele maluri ale Atlanticului. Era evident că-i plăcea serviciul său, deși insista că erau puține lucruri mai plictisitoare decât să te ocupi de banii

altora, așa că mai mult voia să vorbească despre ce făcea ea. Să afle „poveștile ei de război“. Era complet fascinat.

Occupase locul 2C în drumul spre Dubai și nu dormise prea mult în avion – sau chiar deloc. Lucrase pe laptop, se uitase la filme și flirtase cu ea. El ajunsese s-o cunoască mult mai bine decât îl cunoscuse ea. Înainte să aterizeze, căzuseră de comun acord să meargă să tragă un pui de somn și apoi să se vadă ca să ia cina împreună. Se vor întâlni în holul de la intrarea hotelului său. Amândoi știau că cina avea să fie doar un preludiu. Îi rosti numele în gând din nou înainte să se întoarcă și să se confrunte cu durerea puternică. Să se privească față în față. Încă o dată se gândi la cât de mult arak băuse azi-noapte. O dovadă de o sută douăzeci de dolari. Lichidul limpede căpătase culoarea laptelui cu apă când adăugaseră gheață. Și apoi urmasă și votca, Stolichnaya, pe care o adusese prietena lui ulterior. Mai băuse arak înainte; îl consuma de fiecare dată când zbura la Beirut, Istanbul sau Dubai. Dar mai băuse vreodată atât de mult? Își spuse că nu, dar se păcălea singură. Mai băuse. Bineînțeles. Într-o zi avea să fie descoperită de compania aeriană; într-o zi avea să zboare prea aproape de soare și să pice testul de alcoolemie, și acela avea să fie începutul sfârșitului. Începutul sfârșitului oricărui lucru din viața ei. Avea că calce pe urmele tatălui său, și știa unde duceau toate acestea.

Nu, nu erau exact urmele tatălui ei, pentru că el era bărbat și ea era femeie. Știa cum stătea treaba cu femeile și bărbații versus alcoolul: nici bărbații, nici femeile nu terminau cu bine decât foarte rar, dar femeile erau cele care ajungeau să fie violate.

Oftă. Mare păcat că avionul nu zbura spre Riad. Minibarurile hotelurilor din Arabia Saudită nici măcar nu aveau alcool. Ar fi trebuit să poarte abaya, care-i acoperea

gleznele. Nu ar fi fost niciodată singură afară, așa că în niciun caz nu ar fi agățat bărbați. Nu s-ar fi întâlnit cu ei în holurile hotelurilor. Niciodată.

Se gândi că poate ar fi fost bine acum dacă Alex nu ar fi răspuns la apelul din partea prietenei sale și nu ar fi pus-o să se îmbrace. Femeia – Cassie credea că o cheamă Miranda, dar chiar dacă acesta nu fusese unul dintre lucrurile pe care le uitase, memoria ei încă era a naibii de încetoșată – sunase exact după ce ieșiseră de la duș, curați, relaxați după sex, și încă puțin beți, și anunțase că a doua zi avea să fie la aceleași ședințe cu Alex. Poate că avusese ceva de-a face și cu proprietățile imobiliare din Dubai, dar Cassie nu era sigură de unde prinsese ideea asta.

Când Miranda ajunsese în apartament, era clar că ea și Alex aveau un trecut foarte scurt, și, de fapt, se vedeau pentru prima dată. Și totuși, aveau un trecut care depășea domeniul muncii: părea că au prieteni comuni și cunoștințe de afaceri în domeniul construcțiilor peste tot în acest oraș de la malul mării, care arăta desprins parcă dintr-o povestire științifico-fantastică. Era de-o seamă cu el, avea ochi căprui închis și păr roșcat închis, pe care-l ținea prins într-o coafură franțuzească impecabilă. Purta pantaloni de costum negri și largi și o tunică elegantă, dar nu scumpă, în roșu și negru. Și cu siguranță ținea la băutura. Cei trei stătuseră în somptuoasa cameră de zi a apartamentului timp de o oră, sau poate puțin mai mult, în timp ce băură votca adusă de Miranda. Lui Cassie îi trecuse prin cap că probabil era un fel de sex în trei aranjat, și deși ea nu avea de gând să inițieze asta, știa că ar fi fost de acord dacă Alex și Miranda ar fi propus-o. Era ceva la acea atmosferă – băutura, tachinarea, apartamentul – ce o excita din nou. Alex și Miranda stăteau pe scaune în capetele opuse ale măsuței elegante de cafea, iar

ea stătea singură pe canapea, și, într-un fel anume, faptul că stăteau toți trei la un metru distanță unul de celălalt făcea ca atmosfera să fie și mai încinsă.

Dar, până la urmă, nu fusese vorba de sex în trei. Miranda plecase, pupându-i pe amândoi în aer în dreptul obrazilor înainte ca Alex să închidă ușa în urma ei. Dar Miranda nici nu apucase să ajungă la liftul din capătul coridorului că Alex o și dezbrăcase din nou pe Cassie, apoi se dezbrăcase și el, și făcuseră dragoste din nou, de data aceasta în dormitor, în acel pat magnific cu tăblie masivă în formă de arcă arăbească.

Dar apoi se îmbrăcase. Sigur se îmbrăcase. Știa că făcuse asta. Avea de gând să se întoarcă la hotelul oferit de compania aeriană. Nu-și luase la revedere de la el la ieșirea din apartamentul lui? Nu ajunsese chiar până la lift, oriunde o fi fost acela?

Poate. Poate că nu.

Chiar nu mai conta, pentru că era clar că se întorsese în camera lui și se urcase la loc în patul lui.

Presupunând, desigur, că plecase totuși. Poate că-și aducea aminte că mersese singură de la restaurant până în camera lui de hotel după cină, când Alex îi spusese că are o scurtă întâlnire cu un investitor. Îi spusese că vrea s-o găsească dezbrăcată în camera lui când va ajunge. Ea îi făcuse pe plac.

Și acum, iat-o aici, din nou dezbrăcată.

În cele din urmă, trase aer în piept, strâmbându-se din cauza întepăturilor din ochi, și se întoarse la o sută și optzeci de grade în pat, cu fața spre Alex.

Și iată-l și pe el. O fracțiune de secundă, mintea ei înregistra doar faptul că ceva era în neregulă. Poate din cauza corpului complet nemișcat, dar poate și din cauza senzației

de rece pe care o ai la atingerea unui amfibian. Apoi văzu sânge. Văzu pata mare roșie de pe pernă și o baltă lucioasă, încă umedă, pe așternuturile albe ca zăpada. Stătea întins pe spate. Îi văzu gâtul, tăietura roșie care se întindea dintr-o parte în alta, și zări cum sângele țâșnise pe pieptul său și pe bărbie, mănjindu-i barba scurtă de culoarea mierii.

Din reflex, în ciuda durerii, aruncă așternuturile și sări din pat, retrăgându-se spre draperiile de la geam. Stând acolo, își puse brațele în jurul pieptului de parcă ar fi avut pe ea o cămașă de forță și în acel moment observă că era sânge și pe ea. Pe părul și pe umărul ei. Pe mâinile ei. (Mai târziu, când se va afla în lift, va presupune că singurul motiv pentru care nu țipase fusese datorită instinctului de supraviețuire. Judecând după felul în care-i pulsa capul, sunetul urletului ei disperat și panicat ar fi omorât-o.)

Mai văzuse vreodată atât de mult sânge? Nu al unui om. Poate că văzuse sângele unei căprioare, când era mică și locuia în Kentucky. Dar nu al unei persoane. Niciodată.

Dincolo de corp, pe cealaltă parte a patului, se afla ceasul. Un ceas digital. Era ora 9:51. Avea mai puțin de nouăzeci de minute ca să ajungă la recepția celui alt hotel și să se pregătească să plece spre aeroport, să facă drumul înapoi spre Paris și apoi, mâine, să se întoarcă acasă, pe aeroportul JFK.

Cu spatele lipit de draperii, se strânse mai întâi ghem ca un jucător de baseball care se pregătește să prindă mingea și apoi se așează pe podea. Încercă să se concentreze, să ia decizii. Minte ei nu făcu decât să încetinească atunci când observă cioburile de sticlă de pe jos, o constelație pe covor între piciorul patului și comoda elegantă pe care stătea televizorul. Cândva, fusese sticla de Stolichnaya pe care o adusesese Miranda; acum rămăseseră niște fâșii și fragmente

triunghiulare care aproape că arătau frumos, deși gâtul sticlei încă era atașat de o parte a ei care rămăsese cu o margine zimțată. Și apoi, când își dădu seama ce ar putea însemna asta, simți cum i se face greață. O luă la fugă spre baie cu mâinile la gură, de parcă degetele ei ar fi putut s-o ajute cu ceva ca să nu dea drumul unei cascade care sfida gravitația, și ajunse la vasul de toaletă. Abia dacă apucă să ajungă.

Stătu cu spatele sprijinit de bideu, cu fața la duș și privi duzele din tavan și legănarea pereților. Începu să-și facă în minte o listă cu tot ce-și putea aminti de noaptea trecută, dar își dădu curând seama că erau multe lucruri dincolo de cortina aceea de arak, votcă și orice altceva mai băuseră noaptea trecută. Încercă să-și imagineze ce ar fi putut s-o determine să ia o sticlă spartă și să taie gâtul bărbatului ca și cum ea și tatăl ei ar fi tăiat gâtului unei căprioare. Nu era vreo scandalagioaică atunci când se lua la bătaie într-un bar. Nu rănise niciodată pe nimeni – cel puțin nu fizic. Dar comportamentul ei atunci când bea, atunci când își îneca rațiunea în tequila și gin, era legendar. În teorie, exista o primă dată pentru toate, deși pentru ea nu avea nicio logică să-l fi omorât. Din ce-i spusese oamenii, când era moartă de beată, făcea lucruri degradante, făcea remarci sarcastice și (câteodată) se expunea pericolului. Dar nu fusese niciodată violentă.

Își dădu seama că primul lucru pe care trebuia să-l facă era să se asigure că semnul „Nu deranjați“ era pus pe ușa camerei. Trebuia să le țină departe pe cameriste, până își dădea seama ce naiba să facă. Clipi. Clipi din nou. Era mirată de cât de repede cadavru lui Alex Sokolov o trezise de-a binelea și făcuse ca durerea unei noi mahmureli tectonice și regretul unei alte nopți de sex cu un necunoscut să pară mai degrabă ceva lipsit de importanță.

LIBRIS

We know
books

Se holbă o clipă la telefonul fix din camera de zi a apartamentului și la butonul cu care suna la recepție. Până la urmă, nu ridică receptorul.

În schimb, făcu un duș. Se șamponă ca să scape de sângele din păr și își frecă umărul și mâinile de parcă ar fi avut smoolă pe ele. Nu știa care erau detaliile despre pedeapsa cu moartea în Emiratele Arabe Unite, dar presupunea că era o pedeapsă mai civilizată decât în țara vecină, Arabia Saudită. (Avea o impresie vagă în urma știrilor de la televizor că decapitările în public erau aproape la fel de populare ca fotbalul în Arabia Saudită.) Dar nu voia să afle.

De fapt, avea două opțiuni: ori chema pe cineva în clipa în care ieșea din duș, ori nu chema pe nimeni. Ori avea să rămână aici mult timp – foarte mult timp –, ori avea să plece spre Franța în câteva ore. Cuvintele îi răsunau în minte: *foarte mult timp*. Dumnezeu, își aduse aminte de o biată studentă americană care stătuse câțiva ani într-o închisoare din Italia în așteptarea procesului pentru o crimă pe care ea jura că nu o comisese. Se cutremură gândindu-se ce o aștepta aici în Orientul Mijlociu, mai ales pentru că presupunea că nimeni nu ar crede că intrase altcineva în apartament, aproape că îl decapitase pe Alex Sokolov și pe ea o lăsase în viață. Și dacă ar fi ales prima opțiune, să-i alerteze pe oameni că era un cadavru în patul în care dormise ea, trebuia să sune la recepție sau la compania aeriană? Să sune la ambasada americană?

Alegerea depindea, pe de o parte, de posibilitatea ca ea să-l fi omorât pe acest tânăr manager al unui fond de investiții. În ciuda dovezilor, o parte din ea – cea mai mare parte din ea – credea sincer că nu ea fusese. Cu siguranță făcuse alte lucruri nebunești la beție; când era moartă de beată încât nu-și mai putea aduce aminte nimic. Auzise a

doaua zi tot ce spusese noaptea trecută. Auzise ziua următoare ce făcuse noaptea trecută. Uneori, auzea când revenea într-un bar anume.

Ai făcut un karaoke extrem de provocator – fără muzică, Cassie, fără muzică! Nu era niciun aparat de karaoke! – în timp ce stăteai pe un scaun într-un colț.

O, Dumnezeule, ai căzut în nas atât de tare în toaletă! Cum de nu ți l-ai rupt?

Ți-ai dat jos hainele și ai încercat să-l determini pe barman să facă yoga dezbrăcat cu tine.

Dintr-un noroc chior, nu se alesese până acum cu nicio amendă pentru condus sub influența băuturilor alcoolice, nu comisese nicio crimă și niciun delict, așa că încă îi era permis să zboare. Se gândi încă o dată la tatăl ei. În timp ce se ștergea – repede și cu asprime –, își aduse aminte de bărbații și de greșelile făcute în trecut, și numără încă o dată toate țările diferite în care se culcase cu străini și se trezise vai de capul ei în paturi necunoscute. Chiar și acum, probabil că nu era nimeni din echipaj care să se întrebe de ce nu era cu ei la hotelul lor. Prea puțini o cunoșteau, dar cei mai mulți cunoșteau și alte persoane exact ca ea. Comportamentul ei o fi fost extrem, dar nu era ieșit din comun.

Dacă nu ea tăiasse gâtul unui bărbat care îi spălase părul cu tandrețe în duș, presupuse că ar fi extrem de recunoscătoare că oricine o fi făcut-o nu se deranjase s-o omoare și pe ea. Și asta, în schimb, sugera ori respect față de viața umană, ori dezgust față de o victimă colaterală, care nu părea să se potrivească brutalității cu care el (sau ea, sau ei) îl omorâse pe partenerul ei beat de noaptea trecută. Ar putea însemna și că i se înscena asta. Cineva – probabil chiar acea femeie care venise la ei în cameră ca să bea împreună – voia ca ea să fie învinovățită pentru crima aceasta.